Eski Kuyunun Sırrı
Yavuz DEMİRKIRAN

Eski Kuyunun Sırrı

Yavuz DEMİRKIRAN

Emma, sokakları taş döşeli ve bahçeleri çiçeklerle dolu küçük bir köyde yaşıyordu. Dokuz yaşındaydı; sıcak açık kahverengi teni ve iki gevşek örgüyle toplanmış dalgalı kızıl-kahverengi saçları vardı. Parlak yeşil gözlerinden hiçbir şey kaçmazdı ve burnunun üzerinde dağılmış çiller dans ederdi. Köyünün her köşesini keşfetmeyi çok severdi.

Sisli bir sabah Emma hardal sarısı yağmurluğunu giydi, kot pantolonunun paçalarını kıvırdı ve kırmızı lastik çizmelerine geçirdi. Cebinde küçük bir defter ve kurşun kalem taşıyordu. Fark ettiği şeyleri yazmayı severdi. Meydanın kenarındaki eski kuyunun yanından geçerken garip bir şey duydu.

Bu müzikti! Uzaktan gelen rüzgâr çanları gibi yumuşak ve tatlı. Emma durup dinledi. Müzik kuyunun içinden geliyor gibiydi. Ama kuyu yıllardır kullanılmıyordu. Taş duvarları yosun tutmuştu ve ahşap bir kapak yaprakların içeri girmesini engelliyordu. Emma'nın kalbi hızla çarptı. Müziğin nereden geldiğini mutlaka bulmalıydı.

Emma dedesinin kulübesine koştu. Dedesinin boyu uzun, sırtı hafifçe kamburdu; gür gümüş saçları ve düzgün gri bıyıkları vardı. Yuvarlak gözlükleri boynundaki bir ipe asılıydı. Emekli bir marangoz ve köyün tarih bekçisiydi. Emma içeri daldı: 'Dede, kuyu şarkı söylüyor!' Dedesinin yüzünde bir gülümseme belirdi ve eski pirinç fenerine uzandı.

Dede solmuş yeşil hırkasını ve kahverengi fitilli kadife pantolonunu giydi. 'Gidip dinleyelim,' dedi. Kuyunun başında sessizce durdular. Müzik yeniden yükseldi, yumuşak ve gizemli. Dedesinin koyu kahverengi gözleri hayranlıkla kırıştı. 'Bunu daha önce hiç duymamıştım,' diye fısıldadı. 'Buna neyin sebep olduğunu bulmalıyız.'

Eve döndüklerinde Dede tozlu ahşap bir sandık açtı. İçinde eski haritalar, mektuplar ve deri kaplı bir günlük vardı. 'Bunlar köyün kurucularına aitti,' dedi. Emma günlüğü dikkatle açtı. Sayfaları sararmış ve çatlamıştı. Bir sayfada kuyunun çizimi ve çevresinde garip borular vardı. 'Bak!' diye haykırdı. 'Sır bu olmalı!'

Günlük, uzun zaman önce yaşamış müzisyenleri anlatıyordu. Kuyunun altında gizli bir oda inşa etmişlerdi. Duvarlara taş borular yerleştirmişlerdi; her boru farklı uzunluktaydı. Rüzgâr borulardan geçtiğinde müzik oluşuyordu. Müzisyenler şarkılarını sonsuza dek köyle paylaşmak istemişlerdi. Emma'nın gözleri kocaman açıldı. 'Yani kuyu sadece bir kuyu değil!'

Emma ve Dede kuyuyu keşfetmeye karar verdiler. Dede pirinç fenerini ve bir ip getirdi. Emma bulduklarını çizmek için defterini getirdi. Kuyunun ağzı dardı ama ahşap kapak kolayca kalktı. Dede feneri aşağı tuttu. 'Bir geçit var,' dedi. 'Dikkatlice inelim.'

Eski taş basamaklardan aşağı indiler. Hava serindi ve toprak kokuyordu. Kısa süre sonra küçük bir odada durdular. Her boyutta taş boru duvarları kaplamıştı. Rüzgâr aralarından fısıldayarak yumuşak, flüt gibi sesler çıkarıyordu. Emma boruları defterine çizdi. 'Burası gizli oda,' diye fısıldadı. 'Taştan yapılmış bir müzik kutusu gibi!'

Dede boruları inceledi. 'Bunlar özenle yerleştirilmiş,' dedi. 'Her biri farklı bir nota çıkarıyor. Müzisyenler çok zeki olmalı.' Emma parmaklarını bir borunun üzerinde gezdirdi. 'Burayı korumalıyız,' dedi. 'Ama nasıl? Kuyu eski ve yıkılmaya yüz tutmuş.' Dede başını salladı. 'Bir plana ihtiyacımız var.'

Emma'nın aklına bir fikir geldi. 'Kuyuyu müzikal bir simgeye dönüştürebiliriz!' dedi. 'Boruları onarabilir, odayı temizleyebilir ve insanların gelip dinlemesini sağlayabiliriz.' Dede gülümsedi. 'Bu harika bir fikir,' dedi. 'Ama yardıma ihtiyacımız var. Belediye Başkanı Hale ile konuşalım.' Emma başını salladı, örgüleri zıpladı. Başlamak için sabırsızlanıyordu.

Belediye Başkanı Hale geniş omuzlu bir adamdı; kısa koyu kahverengi saçları ve lacivert bir ceketi vardı. Kolunun altında bir dosya tutuyordu. Emma ona gizli odayı anlattığında kuşkulu göründü. 'O eski kuyu mu?' dedi. 'O sadece bir simge. Neden onaralım ki?' Emma ona çizimlerini gösterdi ve müziği anlattı. 'Bu tarih!' dedi.

Belediye Başkanı Hale dikkatle dinledi. Emma'nın çizimlerine ve Dede'nin günlüğüne baktı. 'Bu olağanüstü,' dedi sonunda. 'Kuyunun böyle bir sır barındırdığını hiç bilmiyordum. Seni kuşkuyla karşıladığım için özür dilerim, Emma.' Gülümsedi ve dosyasına bir şeyler yazdı. 'Projeni onaylayacağım. Kuyuyu herkes için özel bir müzikal simge yapalım.'

Belediye başkanının yardımıyla köy bir araya geldi. İnsanlar taş duvarları temizledi ve boruları onardı. Dede ahşap kapağı güvenle açılacak şekilde tamir etti. Emma 'Şarkı Söyleyen Kuyu' yazan bir tabela yaptı ve boruların resimlerini çizdi. Herkes çok çalıştı ve kuyu parlamaya başladı. Müzik her gün daha net duyuluyordu.

Açılış gününde bütün köy toplandı. Emma, Dede ve Belediye Başkanı Hale ile birlikte kuyunun yanında durdu. Rüzgâr esti ve taş borular güzel bir melodi söyledi. Herkes alkışladı ve sevinçle bağırdı. Emma gurur duydu. 'Eski yerler çoğu zaman değerli tarih barındırır,' dedi. 'Sadece dinlememiz gerek.'

O günden sonra kuyu hiç yalnız kalmadı. İnsanlar müziğini dinlemeye ve gizli odayı inşa eden müzisyenleri öğrenmeye geldi. Emma sık sık defteriyle kuyunun yanına oturup yeni hikâyeler yazdı. Dede fenerini getirip eski zamanların hikâyelerini anlattı. Şarkı Söyleyen Kuyu köyün kalbi olmuştu.